

ดอกไม้

บนหัว

นามว่า

Depression

วันหนึ่งเมื่อตื่นขึ้นมา เราพบว่าโลกของเราไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป จู่ๆ สุขภาพจิตของเราก็แยลง ไม่ว่าจะเจอเรื่องอะไรก็รู้สึกหดหูและอยากโทษตัวเองไปทั้งหมด ทั้งเรื่องเหยียบจิ้งจกตาย ทำข้อสอบผิดไปข้อหนึ่ง หรือแม้แต่เวลาที่คิดอะไรต่างจากคนหมู่มาก ซึ่งปกติแล้วเราเป็นคนที่มักจะกล้าแสดงความคิดเห็นของตัวเองออกมา แต่ตอนนั้นเราดำหนดตัวเองที่แสดงท่าทีแปลกๆ ออกไป แล้วก็หงุดหงิดที่ไม่สามารถทำให้ใครพอใจได้เลย แม้แต่ตัวเอง

ณ เวลานั้นเราอายุ 19 ปี ช่วงนั้นเราไม่มีความรู้สึกอื่นเลยนอกจาก 'ความเศร้า' ไม่มีความสุข ไม่มีความสบายใจ ไม่มีความผ่อนคลาย ไม่มีแม้แต่ความหิว ไม่มีอะไรที่ทำให้รู้สึกดีเลย ซึ่งความรู้สึกบ้างๆ พวกนี้เข้ามา เทกโอเวอร์ชีวิตเราได้ยังไงก็ไม่รู้ พอมารู้ตัวอีกทีพวกมันก็เริ่มกลืนกินเราไปทั้งตัวแล้ว แต่โชคดีที่เรายังรู้สึกได้ถึงความแตกต่างและความผิดปกติของตัวเองที่เปลี่ยนไปจากเดิม

ถ้าลองเปรียบเทียบดู มันเหมือนกับว่าเรากำลังมองกระจกแล้วจู่ๆ ก็สังเกตเห็นว่ามีดอกไม้สีหม่น หน้าตาประหลาด งอกขึ้นมาจากหัว ซึ่งถ้ามอง

ผ่านๆ มันก็สวยดีนะ ก็ไม่ได้ผิดปกติอะไร...แต่เราจำได้ว่าเมื่อก่อนมันไม่มี!

แล้วดอกไม้บ้านนี้มันงอกขึ้นมาบนหัวเราตั้งแต่เมื่อไหร่หว่า???

ดอกไม้ประหลาดนั้นทำให้เรารู้สึกว่างเปล่า บางทีมันก็ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ใหญ่ขึ้นจนบังทางเดินของเรา ทำให้เรามองเห็นแต่กลีบที่ค่อยมาบดบังทัศนียภาพด้านหน้า กลิ่นฉุนประหลาดของมันทำให้ไม่มีสมาธิ ชีวิตเราขรุขระ มันทำให้เราคิดและพูดในสิ่งแย่ๆ ออกไป

เราพยายามตัดดอกไม้นี้ออก ซ่อนมัน ทำลายมัน เพราะว่าเราอายุ... และกลัว...เหมือนกับว่ามันเป็นปมด้อยใหม่ เราเลยต้องพยายามปิดบังจากคนอื่นๆ แล้วแสร้งว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ในขณะเดียวกัน ดอกไม้บ้านนี้ก็เติบโตบานสะพรั่งขึ้นเรื่อยๆ บนความทุกข์ของเรา

เราเคยโชว์ดอกไม้ประหลาดนี้ให้เพื่อนบางคนดูและบอกเขาว่าเราเครียดแค่ไหน แต่เมื่อเราบอกว่าเครียด เราจะโดนเพื่อนตัดสินทันทีว่า 'คิดมาก' เมื่อเราบอกว่าเศร้า เพื่อนก็จะบอกว่า 'ทำไมแกปล่อยวางไม่เป็น' พอเราบอกว่าอยากตาย เพื่อนก็จะบอกว่า 'โง่ คิดสั้น จี๋เง่า คิดไม่เป็น' เราโดน

ตัดสินด้วยคำพูดต่างๆ นานาของคนอื่น บางคนก็บอกว่าเราแก่งทำ คุณสิ เพียงเพราะเจ้าดอกไม้ดอกนี้ มันทำให้เราต้องต่อสู้กับความคิด/ความรู้สึก เหตุผล/อารมณ์ และความปกติ/ความผิดปกติ

จนในที่สุดเราก็แยกตัวออกมาจากสังคมที่เคยอยู่ ไม่อยากไปเรียน ไม่อยากไปเจอเพื่อน ไม่อยากไปทำอะไรสนุกๆ อีกแล้ว

เฮ้ย! เราไม่อยากเป็นแบบนี้เลย ไมโอเค! เราต้องหาทางออก...ต้องกำจัดเจ้าดอกไม้บ้านี้!

โอเค เรารู้แล้ว เราต้องไปหาที่ระบาย

ใคร...ใครกันที่จะเข้าใจและไม่ตัดสินเรา อ้อ...พระ! เข้าวัดดีกว่า พระไม่น่าจะมาตัดสินเรา ไปวัดปีสสนาสิก 9 วัน

จัดไปสิ รออะไร!

แต่ดอกไม้ประหลาดก็ยังเติบโตอยู่ดี ทั้งๆ ที่เราไปนั่งสมาธิ สวดมนต์ ทำจิตใจให้โล่งสงบ เราบ้าทำสิ่งเหล่านั้นมาพักใหญ่ๆ แต่มันก็ไม่ใช่ผลเลย สิ่งที่ได้รับกลับมาก็คือ เราได้รู้จักพระพุทธศาสนามากขึ้น และน้ำหนัก

ที่จู่ๆ ก็หายไป 7 กิโลกรัม แต่เราว่าไม่น่าเป็นเพราะกินแต่น้ำปानะ หลังเที่ยงหรือก น่าจะเป็นเพราะดอกไม้ประหลาดนี้ทำให้เราไม่อยากอาหารอะไรเลยต่างหาก

ดูดวง? เอาชะหน่ยว่าดอกไม้ประหลาดนี้เกิดจากอะไร แต่หมอดู ก็ไม่สามารถให้คำตอบได้

เรามีความคิดที่อยากจะปรึกษาพ่อแม่ แต่ครอบครัวความกตัญญู ก็ทำให้เรายืดความคิดนี้ลง เก็บงำปัญหาทุกอย่างไว้คนเดียว เพราะคิดว่า ไม่อยากให้พ่อแม่ลำบาก เราต้องเป็นเด็กดีและไม่เพิ่มความเครียดให้เขา เราไม่อยากให้พ่อแม่ต้องมารับรู้ว่าเรามีดอกไม้บ้าๆ นิ่งอกขึ้นมา

เราหันมาใช้อินเทอร์เน็ต ลองค้นหาข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับเจ้าดอกไม้นี้ หาไปสักพักก็พบเบาะแสบางอย่างว่าจริงๆ เจ้าดอกไม้นี้ก็มิชื่อเรียกนะ มันชื่อว่า 'ซิมเศร่า หรือ Depression' หืม? แค่อีกก็ฟังดูหดหู่แล้วแฮะ

ในสมัยนั้น (ปี 2008) เมื่อเราลองค้นหาคำว่า 'ซิมเศร่า' เป็นภาษาไทย กลับไม่พบอะไรนอกจากนิยายและบทละครโทรทัศน์ แต่เมื่อเรา

เปลี่ยนเป็นภาษาอังกฤษเท่านั้นแหละ (ตั้งใจที่พ่อแม่ส่งไปเรียนเมืองนอก จึงทำให้เราอ่านได้สิน) เราก็ค้นพบว่าเจ้าดอกไม้มันมันค่อนข้างโตงโตงและเติบโตขึ้นบนหัวของใครหลายคนทั่วโลกเลยละ ซึ่งแต่ละคนที่โดนเจ้าดอกไม้นี้ครอบงำก็จะมีอาการคล้ายๆ เรา จนบางคนถึงขั้นหมดหวังและลาจากโลกนี้ไป

ไม่ตีเลย อ่านแล้วก็จิตตกไปมาก แล้วเรารู้ตัวด้วยว่าดอกไม้บนหัวกำลังเบ่งบานขึ้นเรื่อยๆ แต่อย่างไรก็ตาม เราก็อยากรู้จักมันให้มากกว่านี้ เลยตั้งใจรวบรวมข้อมูลและจมปลักอยู่กับมันแบบไม่เป็นอันกินอันนอน และอันเรียน...

แต่แล้วในควมมิดมน ในวันที่เราอยากจะทำวันนี้เป็นวันที่ธรรมดาที่สุด ก็มีเพื่อนที่คณะคนหนึ่งเข้ามาคุยกับเราด้วยบทสนทนาต่างๆ เหมือนทักทายกันทั่วไป แต่นั่นกลับช่วยชีวิตเราเอาไว้ เพื่อนคนนี้ชื่อ 'ต่อม'

ต่อม : เป็นไงบ้าง

เรา : (มีความงงเบาๆ เพราะไม่มีใครมาทักเราแบบนี้มานานแล้ว ปกติเพื่อนๆ คนอื่นจะมองเหมือนเราเป็นผีตายซาก

เนื่องจากเราโทรมมาก) ก็ดีแ

ต่อม : ไม่ดีหรอก ทำไมแก็ไม่มาเรียน แก็หายไปไหนมา

มันถามเราอย่างเรียบง่าย แต่วินาทีนั้นน้ำตาเราไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว เหมือนฟ้ากำลังจะถล่ม ดินกำลังจะทลาย เราปล่อยโฮออกมาตรงหน้า คณะแบบบ้าคลั่ง เราไม่เคยคิดว่าจะมีคนสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของเรา แต่ทำไมเพื่อนคนนี้ถึงกล้าถาม กล้าเข้ามาหาเรา ในขณะที่คนอื่นๆ มองเราเปลี่ยนไป เรารู้สึกซาบซึ้งยิ่งกว่าตอนที่ลีโอนาร์โดได้ออสการ์เสียอีก

ต่อม : เพราะดอกไม้มันไม่ใช่มี

เรา : แก็รู้ได้ไง

ต่อม : เราก็เคยมี...

รอยยิ้มบางของต่อมทำให้เรากลับเปิดใจเล่าให้ฟัง ต่อมบอกว่ามันไม่ใช่เรื่องแปลก ตอนเด็กๆ พ่อแม่เคยพาต่อมไปหาคนที่มีความเชี่ยวชาญในด้านนี้ เขาชื่อ 'จิตแพทย์' พ่อแม่ต่อมเรียนจบจากต่างประเทศ ซึ่งมีความรู้เรื่องดอกไม้มันมากกว่าประเทศไทย จึงหมั้นพาลูกๆ ไปเช็กสุขภาพใจ กับคุณหมอตั้งแต่เด็กๆ ดอกไม้ของต่อมจึงไม่ได้เติบโตเหมือนดอกไม้ของเรา

จากที่ตอนนั้นไม่ค่อยสนิทกัน แต่ตอนนี้ต่อมกลายเป็นเพื่อนแท้ของเราไปเลย ขณะที่คนอื่นแม้ที่เรา นินทาเรา แต่ต่อมเป็นคนเดียวที่มองเห็นดอกไม้ของเราและบอกว่าเป็นเรื่องที่สามารถแก้ไขได้ และที่สำคัญ...ต่อมยินดีที่จะให้ความช่วยเหลือในเรื่องที่คนเป็นเพื่อนกันในตอนนี้น่าจะช่วยเหลือกันได้ดีที่สุด

...เรื่องของจิตใจหรือกำลังใจนั่นเอง

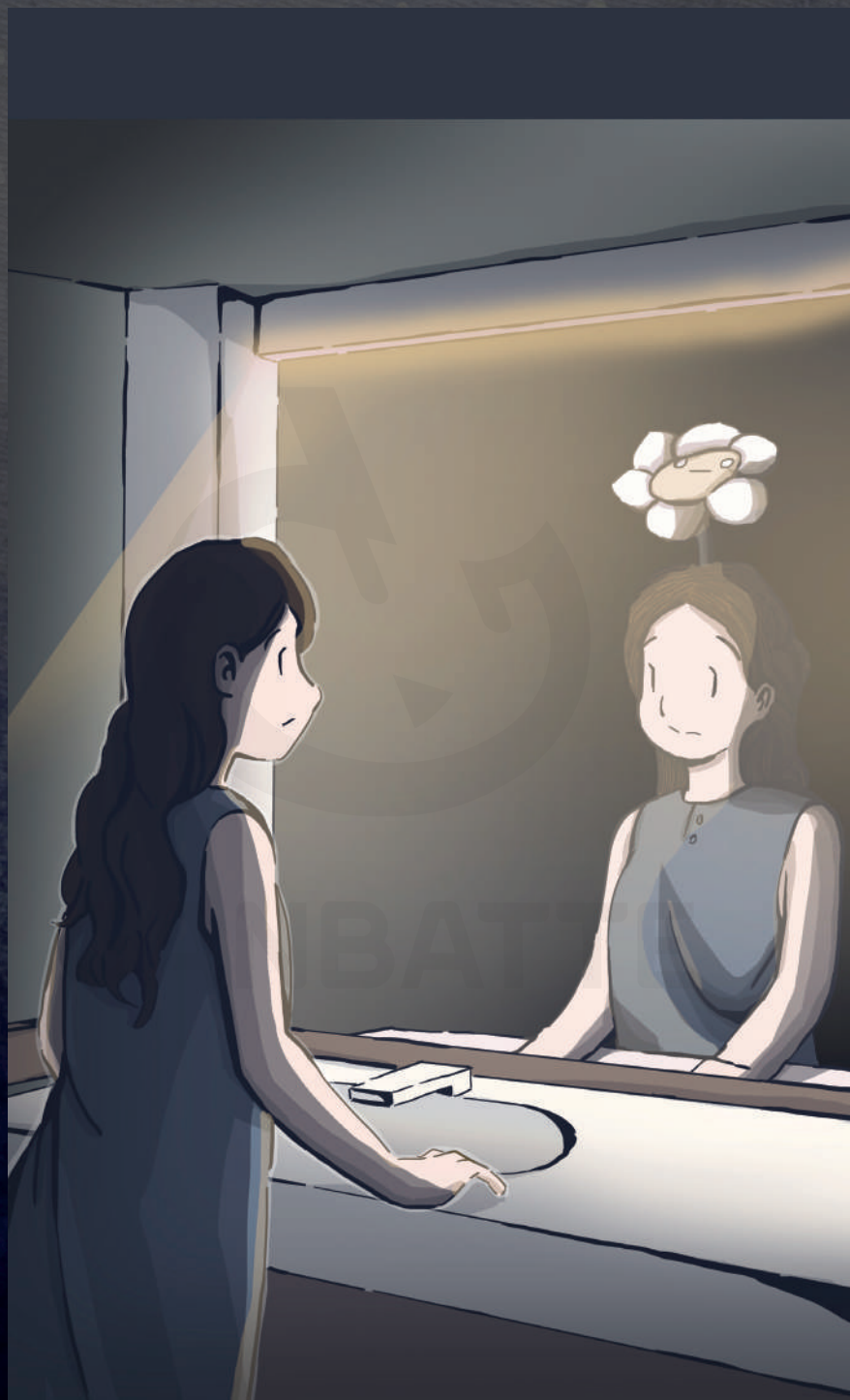
ต่อมให้คำแนะนำเกี่ยวกับความน่ากลัวของดอกไม้ มันแปรผันกับเวลาที่เดินต่อไปเรื่อยๆ เราารู้สึกได้ว่าเราเริ่มเสียการควบคุมความคิดและอารมณ์ เรารู้ว่าต้องขอความช่วยเหลือจากคนอื่นๆ ก่อนที่มันจะแย่ไปมากกว่านี้ ต่อมพยายามเกลี้ยกล่อมให้เราเปิดใจคุยกับพ่อแม่ว่าให้พาเราไปหาหมอที่สามารถกำจัดดอกไม้ซิมเศร้านี้ได้ ไม่งั้นจะแย่ไปกว่านี้ เราอาจจะเข้าสังคมไม่ได้อีกเลย หรือจิตตกกลายเป็นบ้าไปจริงๆ ก็ได้นะ

ในตอนนั้นเราคิดอะไรไม่ออก พยายามอธิบายสถานการณ์ในบ้านให้ต่อมเข้าใจว่ามันยากแค่ไหน พ่อแม่ของเรามีหน้ามีตาในสังคมและคาดหวังกับเรามากๆ ในฐานะลูกคนโต เขาไม่ยอมรับผิดชอบว่าจู่ๆ เราก็มี

ดอกไม้ประหลาดนี้งอกออกมา แล้วก็ไม่น่าจะยอมพาเราไปรักษาด้วย เพราะกลัวอับอาย กลัวซื้อประกันไม่ได้? กลัว...กลัว...กลัวไปหมด จนต่อมเอ๋อปากให้เรายืมเงินไปหาหมอก่อนก็ได้เน้อถ้าเรื่องที่บ้านจะทำให้เราเครียดมากขึ้น เราซึ่งใจเพื่อนมาก เพราะในขณะที่เรากำลังแย้ก็ยังมีคนหนึ่งที่ให้ความสำคัญกับอาการของเรา

และขั้นต่อไปที่ยากก็คือ การทำให้พ่อแม่ที่โดนกรอบสังคมไทยครอบไว้เข้าใจและยอมรับในดอกไม้ของเรา

GANBASSE

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

าก คิดมาก คิดมาก

คิดมาก คิดมาก

คิดมาก

ทำไม

คิดมาก

คิดมาก

เราดัง

คิดมาก

ไม่มีใคร

คิดมาก

เลขา?

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

คิดมาก

เมื่อเรา

กลายเป็น

เอเลี่ยน

(คุณหมอบอกว่า

เรามาจาก

โลกแห่งความเศร้า T_T)

สองมือล้วงกระเป๋า สองเท้าก้าวเข้ามา ตอนนี้เรามาหยุดอยู่ตรงหน้าแผนกจิตเวช ณ โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งแล้ว (คือเพื่อนว่าดีเรากว่าดี) เราจำวันนั้นได้ดี มันเป็นประสบการณ์การคุยกับจิตแพทย์ครั้งแรก เรากลัวมากเพราะแอบคิดเหมือนกันว่าถ้าเราเขียนลงในใบประวัติว่ามีดอกไม้ดอกนี้มันจะส่งผลแยกกับอนาคตของเราแบบที่คนอื่นเตือนหรือเปล่า ตอนนี้เรากำลังทำร้ายตัวเองอยู่หรือเปล่า หรือเรามาโน่เรื่องดอกไม้ไปเอง เราตีตนไปก่อนไข้มั๊ย? เราอาจจะคิดมากไปเองเหมือนที่เพื่อนส่วนใหญ่บอก เราควรฟังเสียงข้างมากมั๊ย แล้วสิ่งที่ต่อมบอกเราล่ะ? ในมือเรากำเงินสามพันกว่าที่ต่อมให้ยืมไว้แน่น

ในตอนนี้ออกไม้มันเริ่มขยายใหญ่ขึ้นอีกแล้ว

“ไม่เอานะ เรามาถึงตรงนี้แล้ว เราต้องไม่ยอมแพ้ จะมีประวัติก็เอาวะ ดีกว่าต้องตายไปจริงๆ มีสิ่งที่เรายังไม่ได้ทำเยอะเลย หลายความฝันก็ยังทำไม่สำเร็จ โหนๆ เราก็ลองมาหลายวิธีแล้ว ลองดูอีกสักตั้งจะเป็นไรไป ถ้าไม่สู้ก็ต้องแพ้ให้มันนะ”

เมื่อความคิดดีๆ แล่นเข้ามา เราก็พบว่าดอกไม้ค่อยๆ หดเล็กลงนะ

คุณคิดคูสิคะ เด็กสาวอายุ 19 ปี ต้องเดินเข้าแผนกจิตเวชคนเดียว ทั้งอาย ทั้งขาก ทั้งทำอะไรไม่ถูก ในหัวของเธอไม่ยอกนึกภาพตอนที่พยาบาลเรียกชื่อจริงให้ออกไปเช็คความดัน เจ้าดอกไม้มะพร้าวทำให้เธอประสาทหลอนคิดอะไรเง่าเยอะแยะ เช่น ทำให้เธอระแวงไปหมด คนอื่นจะคิดว่าเราเป็นบ้ามั๊ย หรือเราเล่นยา เราต้องเป็นเด็กมีปัญหาบ้านแตก ทำแท้งแน่ๆ เลยต้องมาหาจิตแพทย์

ครีตๆ โทรศัพท์เราสั้น

ต่อม

คุยเสร็จแล้วโทรกลับมาหาด้วยนะแก ลู๊ๆ
เดี๋ยวก็หาทางแก้ได้

ข้อความสั้นๆ นั้นทำให้ความประหม่าของเราปลิวหายไปกับสายลม

แล้วเราก็ค้นพบว่ากรมการมาหาจิตแพทย์นั้นไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด

เราก้าวเข้ามาในห้องสีขาวที่มีโต๊ะตัวเล็กๆ กับเก้าอี้สองตัว บนโต๊ะมี
แฟ้มประวัติคนไข้กางอยู่ ส่วนด้านหลังคือคุณหมอผู้หญิงหน้าตาใจดีที่ยิ้ม

ทักทายเราด้วยรอยยิ้มดังงาม ทำให้เราสบายใจ เรายิ้มตอบและยกมือไหว้ด้วยความตื่นเต้น และถือวิสาสะนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามทันที

“สวัสดีค่ะ หมอแอร์นะคะ ครั้งแรกคุยกันยาวหน่อยเนอะ” คุณหมอทักทายเราพร้อมกับรอยยิ้มเหมือนเดิม

“หนูชื่อแป้งค่ะ ผกกตัวเช่นกันนะคะ”

“วันนี้เป็นอะไรมาคะ” คุณหมอลถามเราด้วยคำถามพ泛ๆ เหมือนซักประวัติคนไข้ทั่วไป

“หนูคิดว่าตัวหนูแปลกไปตั้งแต่มีเจ้าดอกไม้ที่นั่งอกขึ้นมาบนหัว” เราชี้เจ้าดอกไม้สีหม่นให้คุณหมอ ดู “หนูคิดว่าหนูกำลังจะซึมเศร้าค่ะ ที่ผ่านมาหนูไม่ค่อยมีความสุขเลย เหมือนมันว่างเปล่า มันเบลอ”

คุณหมอมองดอกไม้แวบหนึ่งแล้วทำสีหน้าครุ่นคิด “แล้วทำไมหนูถึงคิดว่าหนูกำลังมีปัญหาล่ะคะ”

“ตั้งแต่หนูค้นพบว่าหนูมีดอกไม้ที่อยู่บนหัว หนูก็รู้สึกเศร้าและเสียใจอย่างบอกไม่ถูก รู้สึกไม่มีพลังในการใช้ชีวิต ไม่รู้จะทำอะไรเวลาตื่นเช้าขึ้นมา หนูไม่อยากออกไปเจอเพื่อนเหมือนเมื่อก่อน ไม่อยากไปมหาวิทยาลัย อ่านหนังสือก็ไม่ได้ หนูใช้ชีวิตแบบเดิมไม่ได้ค่ะหมอ” เราพรั่งพรูทุกคำที่สามารถบรรยายความรู้สึกออกมาได้

คุณหมอยิ้มบาง เธอเขียนอะไรขยุกขยิกลงไปในพื้นที่ว่างอยู่บนโต๊ะ
“หมอเข้าใจ หมออยากให้คุณรู้ว่าตอนนี้หนูไม่เหมือนเดิมแล้ว”

“ไม่เหมือนเดิมยังไงคะหมอ”

“เจ้าดอกไม้นี้มาจากโลกแห่งความเศร้า เพราะสารเคมีบางอย่างใน
สมองหนูหายไป ทำให้เมล็ดแห่งความเศร้าที่มาจากดวงอื่นอาศัย
โอกาสนี้มาเป็นกาฝากไปกับความอ่อนแอของหนู แล้วก็ค่อยๆ กลืนกิน
หนูซ้ำๆ หมอหมายถึงความเศร้ามันเป็นอารมณ์ปกติของคนเรานะ แต่คน
ที่มีดอกไม้แห่งความเศร้ามักเศร้านานกว่าคนอื่นหน่อย เจ้าดอกไม้นี้น่ากลัว
กว่าที่เราคิด หนูต้องรีบกำจัดมัน”

“แล้วหนูต้องทำยังไงคะ”

“หนูต้องกินยาเพื่อเติมเต็มสิ่งที่ขาดหายไปจากสมองค่ะ แต่หมอก็ไม่
สามารถรู้ได้แน่ๆ ว่าอะไรที่มันขาดหายไป หนูต้องลองปรับยาไปเรื่อยๆ กิน
ยาตามที่หมอบอก ถ้าดีขึ้นมันก็จะดีขึ้น แต่หากไม่ดีขึ้น เราก็ต้องเปลี่ยน
วิธีและยาไปจนกระทั่งเราหาวิธีกันได้” คุณหมอคนสวยอธิบาย แต่เราก็มอง
ไม่เข้าใจนักว่าการกำจัดดอกไม้แห่งความเศร้านี้มันไม่เหมือนกับปวดหัว
แล้วกินพารา หรือว่าแมลงกัดก็ทาแชมบัคเธอโร มันซับซ้อนกว่านั้นหรือ
ยังไงนะ

“หมอคะ หนูอยากรู้ว่าทำไมหนูถึงมีดอกไม้นี้” เราถามหมอด้วยความฉงน

“เราจะมาหาสาเหตุกันในครั้งต่อไปเมื่อเราพบกัน ตอนนี้หมอยากให้หนูชะลอการเติบโตของมันก่อน เพราะการที่เมล็ดของมันจะเติบโตงอกออกมาเป็นดอกสวยงามขนาดนี้คงต้องอาศัยหลายปัจจัยพอควร หนูคงปล่อยให้มันงอกสัก”

“หนูจะผ่านมันไปได้ใช่ไหมคะหมอ” เรากลามหมอทั้งที่ใจกลัว

“ได้สิคะ หนูกล้ามาหาหมอคนเดียวแบบนี้ เก่งมากเลยนะ หมอไม่เคยเจอคนไข้แบบนี้เลย หนูยังมีสติและยังรู้ตัวว่าต้องกลับไปเป็นปกติ”

“ใช่ค่ะหมอ หนูต้องการบ้านที่คณะไว้เยอะมาก หลายสิ่งที่หนูจะรักเพื่อนๆ มองหนูแปลกไป หนูทำตัวแตกต่าง หนูอยากกลับไปเป็นเหมือนเดิม แต่หนูก็สับสนนะว่าจริงๆ แล้วทั้งหมดนั้นหนูไม่ได้คิดมากไปเองใช่ไหม หนูไม่ได้โม่ดทนเหมือนที่คนอื่นเขาว่ากันใช่ไหม หรือว่าจริงๆ แล้วหนูไม่เข้มแข็งค่ะ”

“หนูเข้มแข็งมากค่ะ หมอยากให้หนูหนักแน่นและจำคำหมอไว้ว่า ไม่ใช่เพราะเราอ่อนแอ ไม่ใช่เพราะเราคิดมากหรือไม่พร้อมที่จะแก้ปัญหาและเผชิญหน้ากับชีวิต แต่เป็นเพราะเรามีความไม่สบายบางอย่างเกิดขึ้น ทำให้เราอยู่ในสภาวะอ่อนแอกว่าปกติเท่านั้นเอง” คุณหมอพูดพลบใจทำให้เรารู้สึกดีขึ้น

“มันจะใช้เวลานานไหมคะกว่าจะกำจัดดอกไม้ดอกนี้ออกไปได้”

“หมอตบไม่ได้ค่ะ น่าจะพักใหญ่ๆ เลยละ ขอแค่หนูมีวินัยในการกินยา แล้วก็อย่าไปกลัวมัน เราต้องควบคุมมันให้ได้ อย่าให้มันควบคุมเรานะคะ” คุณหมอพูดหนักแน่น และยังคงต่อดูด้วยว่า...

“ตอนนี้หนูก็เหมือนเอเลี่ยน หนูมีสิ่งที่แปลกจากคนอื่นๆ แต่ก็ใช้ว่าคนอื่นจะไม่มีแบบหนู หนูมีดอกไม้บนหัว หนูมีสิ่งที่ประหลาดและงดงาม ออกออกมา หนูในสภาวะอ่อนไหวจะให้เหมือนเพื่อนคนอื่นหรือเหมือนกับที่ผ่านมาก็คงเป็นไปได้ และเพื่อนคนอื่นก็ไม่มีสิ่งประหลาดนั้นงอกออกมาเหมือนหนู เราแค่ต่างกัน หนูมีดอกไม้ที่ต้องดูแลเป็นพิเศษ หนูจะทนลมพายุแรงๆ หรือความกดดันแบบคนอื่นๆ ไม่ได้ แต่ก็ใช้ว่ามันจะอยู่กับหนูตลอดไป เพื่อนๆ อาจจะได้สังเกตเห็นดอกไม้ของหนูด้วยซ้ำ เขาถึงไม่เข้าใจความบอบช้ำที่ทำให้มันงอกขึ้นมา และแม้จะอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน ก็ใช้ว่าทุกคนจะทนได้เท่ากัน”

คุณหมอพูดให้เราเห็นภาพสิ่งที่เราเป็นอยู่ตอนนี้ได้ชัดเจน เราคงเป็นเอเลี่ยนผู้บอบบางอย่างที่คุณหมอว่าจริงๆ นั่นแหละ และคุณหมอยังบอกอีกว่าขั้นตอนต่อไปนอกจากกินยาแล้ว เราต้องเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงให้สังคมรับรู้ (แม้แม่จะบอกว่าไม่จำเป็นก็ตาม) เพื่อที่คนอื่นๆ จะได้เข้าใจว่าเราต้องการอะไร คุณหมอบอกว่าถ้าเราไม่พูด...คนอื่นก็ไม่รู้ อะ...เพลงมาค่ะ ...ถ้าหากโรคนี้อะไรไม่บอกไม่พูดกล่าวแล้วคนอื่นจะรู้หรือเปล่านั้นเราเป็นอะไร อยากให้เขารู้ เราคงต้องแสดงออก ไม่ใช่ให้เขาเดาเองว่าเราเป็นบ้าหรือเป็นอย่างอื่น ...ถ้าโชคดีทุกคนเข้าใจ เราก็จะได้ใช้ชีวิตกับดอกไม้เน่านี่ได้ง่ายขึ้นใจ

